

המשיח וישעיה נ"ג

רש"י, הרב שלמה יצחקי היה רב ופרשן מפורסם מצרפת. חי במאה האחת עשרה וכתב פירושים לתנ"ך ולתלמוד. הכתובים שלו הם יסודיים ביהדות ומספקים בסיס לפרש את התורה-בכתב וגם את התורה-שבעל-פה. ישעיה פרק נ"ג הינו פרק חשוב מאוד. פרק זה עוזר לקורא להבין את עבודתו של המשיח. כל הפרשנים מסכימים שהמשיח הוא גואל ישראל. זאת אומרת, שהמשיח יגאל את ישראל ואת הגויים שיחזרו בתשובה. היות וחג הפסח הוא חג גאולתנו, קיים קשר בין שה הפסח למשיח. בזמן יציאת מצרים סיפק קורבן הפסח לבני ישראל (העברים וגם ערב רב) את הגאולה הגשמית מהעבדות במצרים, אך משיח צדקנו ייתן לנו את הגאולה הסופית. מהי? המשיח פודה וגואל אותנו מחטאנו, עבירותינו, ועוונותינו. כמו כן יקים המשיח את מלכות ה'.

כיצד יעשה זאת המשיח? בחצי השני של נבואתו בפרק נ"ג, מדבר ישעיה הנביא על עבד סובל. מיהו העבד הסובל? ישנה מחלוקת לגבי העניין הזה. בדרך כלל יבדוק אדם את פירוש רש"י וימצא את התשובה. הבעיה כאן שרש"י אינו מסכים עם רש"י. כאשר רש"י מפרש את מסכת סנהדרין, דף 98 עמוד ב', הוא אומר שישעיה פרק נ"ג מדבר אודות המשיח. אך בפירושו של רש"י בספר ישעיה הנביא ופרק נ"ג, הוא אומר שפרק זה מדבר אודות עם ישראל בלבד. חשוב לדעת שהתלמוד עצמו אומר שישעיה פרק נ"ג מדבר על המשיח.

לפני שנלמד את הפרק הנ"ל עלינו לשאול את השאלה, מדוע רש"י אינו מסכים עם רש"י? זה שנים רבות שישעיה פרק נ"ג נחשב על ידי תלמידי חכמים כפרק משיחי. בספר בשם מעשי השליחים, פרק ח', מסופר על איש יהודי החוזר לכוש מירושלים עיר הקודש, שם שהה כדי לחגוג אחד משלושת הרגלים. האיש היה עסוק בקריאת פרק נ"ג בישעיה כאשר התקרב השליח למרכבתו. האיש מכוש לא הבין את אותו הפרק ולכן שאל את השליח, "...על מי הנביא אומר זאת, על עצמו או על מישהו אחר?" (מעשי השליחים ח'. ל"ד) העובדה שלא עלה בדעתו של האיש לחשוב כלל על האפשרות שהנביא מתכוון לעם ישראל, כאילו העם היהודי הוא העבד הסובל, היא משמעותית ביותר. השליח הראה לאיש פסוקים רבים נוספים המדברים אודות המשיח הסובל כדי לגאול את עם ישראל ואת העולם.

רוב הפרשנים הבינו שבמשך יותר מאלף שנה לפני רש"י, פרשו שישעיה פרק נ"ג מדבר על המשיח. ייתכן שרש"י, בזמן שכתב את פירושו לספר ישעיה, הרגיש לחץ למצוא פירוש אחר לגבי פרק נ"ג היות ופרק זה היה חשוב מאוד לנוצרים שרצו להראות שישוע מנצרת הוא המשיח, והוא זה שסבל כדי לגאול את העולם. ייתכן שרש"י, בזמן שכתב את פירושו לפרק נ"ג בישעיה, חשב שאם יפרש שפרק זה מדבר במשיח סובל, יגרום בכך לאנשים לשקול את האפשרות שישוע מנצרת הוא המשיח. לכן מצא רש"י פירוש נוסף. מעניין מאוד שכיום רוב הפרשנים מהירים להסכים עם רש"י ופירושו לספר ישעיה, הנמצא בניגוד לתלמוד ובניגוד לפירושו של רש"י עצמו על מסכת סנהדרין.

אף כי פירוש זה הולך בד בבד עם שאיפתה של היהדות לדחות את האפשרות שישוע מנצרת הוא המשיח, קיימת בעיה גדולה לקבל את הפירוש שישעיה הנביא מדבר בפרק נ"ג על עם ישראל.

השאלה המתבקשת להישאל היא, האם הרבנים כנים עם עצמם כאשר הם מקבלים את פירושו של רש"י שהעבד הסובל הוא עם ישראל. עלינו לזכור שעל פי היהדות התלמוד אינו פירוש אלא תורה שבעל פה, לפיכך הוא דבר ה' שאסור לדחותו. מה בדיוק אומרת מסכת סנהדרין על המשיח וקשרו לישיעה פרק נ"ג?

מסכת סנהדרין דנה בשמו של המשיח ושואלת, מה שמו? אין מטרת הדיון במסכת הנ"ל לדעת את שמו האמתי של המשיח אלא להבין את תכונתו. אף כי ניתנו בדיון חמישה שמות, הרי שלצורך מאמר זה נדון רק באחד מהשמות.

הגמרא אומרת, "ורבנן אמרי חיוורא דבי רבי שמו, שנאמר 'אכן חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם ואנחנו חשבנוהו נגוע מכה אלוקים ומעונה' (ישעיה נ"ג.ד) סנהדרין 98ף עמוד ב"

רש"י מפרש את המילה "חיוורא" כמצורע. זאת אומרת שהמשיח סובל ונגוע ומוכה מידו של הקב"ה כדי לשאת את חטאינו, עבירותינו, ועוונותינו. במילים אחרות, לגאול אותנו.

אנו יכולים להקיש מדיון זה שלושה דברים מאוד חשובים. הגמרא אומרת,

- 1 ישעיה פרק נ"ג מדבר על המשיח כעבד הסובל ולא על עם ישראל.
- 2 המשיח סובל עבור עמו כדי לגאול אותנו.
- 3 הייתה זו תוכניתו של הקב"ה לענות את המשיח, וסבלו הפך לפדיון שלנו.

כדי לפרש את נבואתו של ישעיה פרק נ"ג, נלמד את ההקשר הנכון על ידי שנחקור קודם את ישעיה פרק נ"ב פסוקים ז'-י', כי הפסוקים הללו יספקו לנו רקע מעניין שיעזור לנו להבין באופן עמוק יותר.

פסוק ז' בישעיה נ"ב מודיע לקורא שאלוקים מתכוון למלוך על הארץ באופן אישי. הפסוק פותח באמירה שעובדה זו תביא להרבה שנויים בעולם. למרות שהפסוקים הנ"ל מדברים על יי אלוקים, כל הפרשנים מבינים שפסוקים אלה מדברים על אחרית הימים וביאת המשיח. המשיח, אור העולם יבוא בתקופת חושך. בתקופה שלפני בואו של המשיח, העולם ובמיוחד ישראל יהיו בצרות רבות. ירמיהו הנביא מדבר על הימים ההם,

"הוי, כי גדול היום ההוא--מאין כמ'הו; ועת-צרה היא ליִעֲקֹב, ומִמְנָה יִנְשֵׁעַ. " ירמיהו ל'.ז'

מי יביא את הישועה לעם ישראל? המשיח! כי ישעיה אומר,

"מה-נָאוּוּ-עַל-הַהָרִים רְגְלֵי מְבַשֵּׁר, מִשְׁמִיעַ שְׁלוֹם מְבַשֵּׁר טוֹב--מִשְׁמִיעַ יְשׁוּעָה; אִמְרָ לְצִיּוֹן, מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ. ישעיה נ"ב.ז'

מדוע מדבר הנביא על נועם על ההרים? בנביאים המילה "הר" יכול להתייחס אל ממשלה. העובדה שהמילה "הר" מופיעה בגוף רבים אומרת לקורא שהמשיח ימלוך לא רק על ישראל, אלא ימלוך על כל המדינות. כמו כן מודיע הפסוק הנ"ל לקורא מאיפה שהמשיח ימלוך על העולם: "...אמר לציון, מלך אלוקיך". המשיח ימלוך מירושלים, על כסא דויד. הפסוק הבא אומר,

"קול צפיד נשאו קול, יחדו ירננו: כי עין בעין יראו, בשוב יהוה ציון. פצחו רננו יחדו, חרבות ירושלים: כי-נחם יהוה עמו, גאל ירושלים." ישעיה נ"ב.ח-ט'

הפסוקים הנ"ל מדברים על השמחה הגדולה שתהיה לאותם האנשים המתפללים שלוש פעמים כל יום,

"ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים. ברוך אתה יי המחזיר שכינתו לציון:" תפילת שמונה עשרה

כיצד תחזור שכינת ה' לציון? דרך משיח צדקנו. זו הסיבה שגם אנחנו מתפללים שלוש פעמים כל יום,

"את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישותך, כי לישועתך קוינו כל היום. ברוך אתה יי מצמיח קרן ישועה:" שמונה עשרה

הפסוקים בישעיה נ"ב.ח-ט' מלמדים את הקורא שתהיה מציאות חדשה. אנו לא חוזרים לאותו המעמד שהיה בבית מקדש הראשון והשני, אלא למעמד גבוה יותר. לפני כן לא היה אפשרי לראות את שכינת ה', אך דרך הגאולה הסופית (ביאת המשיח) אנשים יוכלו לראות את המשיח כאשר הוא יבוא מהשמים, ככתוב:

"...כי עין בעין יראו בשוב יי ציון."

"...וארו עם ענני שמיא כבר אנש... דניאל ז'.י"ג

תוכנו של פסוק ט' בישעיה נ"ב הוא גאולה, "...כי ניחם יי עמו, גאל ירושלים". המילה "גאל" מופיעה בזמן עבר. לפיכך כאשר המשיח יבוא לציון בימות המשיח (מהשמים), הוא לא יבוא כדי לעשות את עבודתה של הגאולה, אלא כדי להביא את תוצאות עבודתו שכבר עשה בעבר. ישעיה פרק נ"ג מדבר על עבודת הגאולה עצמה. מה בדיוק הקשר בין שכינת ה' למשיח? הפסוק הבא יענה על השאלה הזאת.

"חשף יהוה את-זרוע קדשו, לעיני כל-הגוים; וראו, כל-אפסי-ארץ, את, ישועת אלהינו." ישעיה נ"ב.י'

הפסוק הנ"ל מתמקד בהתגלות המגלה את זהותו של המשיח. המשיח הינו "זרוע יי קדשו". המונח "זרוע" חיוני כדי לעזור לקורא להבין את זהותו של המשיח. המילה "זרוע" באה מהשורש לזרוע זרע. היות והמילה "זרוע" היא שם-עצם, יש קשר בין המילה "זרוע" ל"זרע". בפרק הראשון בספר שמואל א', חנה, אשתו העקרה של אלקנה מתפללת לבן,

"ותדר נדר ותאמר, יהוה צבאות אם-ראה תראה בעיני אמתך וזכרתני ולא-תשכח את-אמתך, ונתתה לאמתך, זרע אנשים--ונתתיו ליהוה כל-ימי חיי, ומזכה לא-יעלה על-ראשו." שמואל א א.י"א

מהפסוק הנ"ל אנו למדים שניתן לתרגם את המילה "זרע" כבן. מהו הקשר בין זרע לבן? באותו אופן שזרע יוצא מעץ או מצמח, כן גם בן יוצא מזרעו של אביו. לפיכך

יש קשר מיוחד בין בן לאביו. הבן הוא למעשה שלוחתו של האב, בדומה לזרוע שהיא שלוחתו של הגוף.

על מנת לתת הדגש נוסף להיבט של המשיח המתאים לעבודתו – דהיינו, להביא את הגאולה לעולם, מדבר ישעיהו הנביא על המשיח **כזרוע יי קדשו**. צריך להבין שהמילה "זרוע" היא החלק העליון של היד - החלק שהוקרב להקב"ה כקורבן,

"וְזֶה יְהִי מִשְׁפֵּט הַכֹּהֲנִים מֵאֵת הָעַם, מֵאֵת זִבְחֵי הַזֶּבַח--אִם-שׁוֹר אִם-שֶׁה: וְנָתַן, לְכַהֵן, הַזֶּרֶעַ וְהַלְחִינִים, וְהִקְבָּה. " במדבר ו'.י"ט

"וְזֶה יְהִי מִשְׁפֵּט הַכֹּהֲנִים מֵאֵת הָעַם, מֵאֵת זִבְחֵי הַזֶּבַח--אִם-שׁוֹר אִם-שֶׁה: וְנָתַן, לְכַהֵן, הַזֶּרֶעַ וְהַלְחִינִים, וְהִקְבָּה. " דברים י"ח.ג'

למילה "זרוע" יש גם קשר לפסח- חג **גאולתנו**. בקערת הפסח יש מקום המיועד לעצם. שמים את העצם בקערה כדי להזכיר לנו את קורבן הפסח. כיצד ניקראת העצם הזאת? **זרוע!** חשוב גם לזכור שקורבן הפסח ניתן כדי להציל (לגאול) את הבן הבכור ממשפט המוות. לפיכך רואים אנו את הקשר בין המילה "זרוע" לקורבן וגם לבן. אין זה מקרה, אלא שישעיהו רצה לגלות לקורא שהמשיח, **זרוע יי (בן האלוקים)** ייתן את חייו כקורבן פסח כדי לגאול את עמו. ישעיה נ"ג מדבר על קורבן המשיח באופן ברור ביותר.

אין ספק שישעיה נ"ג מדבר על עבד הסובל כפי שכתוב בפרק הקודם לישעיה נ"ג,

"הִנֵּה יִשְׁכַּל, עַבְדִּי; יְרוּם וְנִשְׂא וְגִבָּה, מְאֹד. כִּאֲשֶׁר שָׁמְמוּ עֲלֵיךְ רַבִּים, בֶּן-מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרָאֵהוּ; וְתִאָּרוּ, מִבְּנֵי אָדָם. בֶּן יִזָּה גֹזִים רַבִּים, עָלָיו יִקְפְּצוּ מְלָכִים פִּיהֶם: כִּי אֲשֶׁר לֹא-סִפֵּר לָהֶם, רְאוּ, וְאֲשֶׁר לֹא-שָׁמְעוּ, הִתְבַּוְּנוּ. " ישעיה נ"ב.י"ג-ט"ו

למרות שהפרשנים רוצים ללכת בעקבות רש"י ואומרים ש"עבדי" הוא עם ישראל, פירוש כזה אינו מתאים להקשר. העבד הסובל חייב להיות **זרוע יי** עליו מדבר הפסוק הראשון בישעיה פרק נ"ג,

"מִי הָאָמִין, לְשִׁמְעֵתְנוּ; וְזֶרֶעַ יְהוָה, עַל-מִי נִגְלָתָה. " ישעיה נ"ג.א'

כפי שכבר למדנו קודם, מסכת סנהדרין אומרת שנושאו של פרק נ"ג בישעיה הוא המשיח, לכן אי אפשר לומר שהשימוע בפסוק הראשון אינו אותו הנושא בפרק נ"ב. י"ג-ט"ו. זאת הסיבה שפרק נ"ג פותח בקריאה להאמין בהכרזה שהושמעה בפרק נ"ב.

נושאו של הפסוק "זרוע יי" מופיע במקומות רבים בנבואתו של ישעיה (ראה מ'.י', נ"א.ה', נ"ב.י', נ"ט.ט"ז, וס"ג.ה') ברור מפסוקים אלה ש"זרוע יי" הינו כלי שהקב"ה משתמש כדי להביא את הישועה, הגאולה, ומלכות ה' לעמו ישראל. זה בדיוק תפקידו של המשיח, לכן סביר לחשוב ש"זרוע יי" הוא המשיח.

נאמר קודם שישעיה פרק י"א מדבר על המשיח,

"וַיֵּצֵא חֹטֵר, מִגִּזְעַ יְשִׁי; וַיִּצָּר, מִשְׁרָשָׁיו יִפְרָה. ישעיה י"א.א

כל הפרשנים אומרים שהמילים "חוטרי" ו"יצר" מתייחסות למשיח. אף כי מילה אחרת מופיעה בפרק נ"ג.ב', מופיע בו אותו הרעיון,

"וַיַּעַל פִּיּוֹנֵק לַפְּנִיּוֹ, וְכִשְׂרָשׁ מֵאֶרֶץ צִיָּה--לֹא-תֵאָר לוֹ, וְלֹא הִדָּר; וַנִּרְאֶהוּ וְלֹא-מִרְאָה, וַנִּחְמַדְהוּ." ישעיה נ"ג.ב

המילה "פיוֹנֵק" דומה מאוד למילים "חוטֵר" ו"נצֵר" ובכך היא מודיעה לקורא שפסוק זה מדבר גם הוא על המשיח. נאמר בפסוק שהמשיח לא ימשוך אליו אנשים בגלל יופיו או הדרו. למעשה הפסוק הבא אומר לנו שעם ישראל ידחה את המשיח בתוקף,

"נִבְזָה וַיִּחַדַּל אִישִׁים, אִישׁ מִכְּאֲבוֹת וַיְדוּעַ חֲלִי; וַיִּמְסַתֵּר פָּנָיו מִמֶּנּוּ, נִבְזָה וְלֹא חֲשַׁבְנָהוּ." ישעיה נ"ג.ג

מהפסוק הנ"ל אנו למדים שהמשיח יסבול סבל רב ובכך יגרום לעם ישראל לדחות אותו מבלי לתת למשיח כל שיקול דעת או חשיבות. הפסוק הנ"ל אומר שלא רק שעם ישראל יסרב לקבל את המשיח, אלא שיתייחס אליו בבוז גמור. ישעיהו הנביא מבאר שהשקפה כזאת אינה מבוססת על פירוש נכון, ככתוב:

"אֲכֹן חֲלִינּוּ הוּא נֶשֶׂא, וּמִכְּאֲבֵינוּ סָבְלָם; וַאֲנַחְנוּ חֲשַׁבְנָהוּ, נְגוּעַ מִכָּה אֱלֹהִים וּמַעֲנָה." ישעיה נ"ג.ד

תמוה מאוד שרובם של הרבנים היום טוענים שהפסוק הנ"ל מדבר על עם ישראל. אם כך הרי שבפירושו של ישעיהו נ"ג.ד' רש"י אומר שעם ישראל נשא את חוליו של עם ישראל ושעם ישראל סבל את מכאוביו של עם ישראל. אין זה פירוש הגיוני. סביר יותר לסבור שהמשיח נשא את חֲלִינּוּ (האנושות) ושהמשיח גם סבל את מִכְּאֲבֵינוּ (האנושות). כך מפרשת זאת גם הגמרא.

פסוק ד' בישעיה נ"ג פותח במילה "אֲכֹן" שמשמעותה "על פי האמת". מילה זו מביעה את רצונו של ישעיה לומר שמחשבות עם ישראל (כנ"ל) אינן נכונות. בפסוק הקודם, נ"ג:ג מופיעה המילה "נבזה" פעמיים בקשר למשיח. כמו כן כתוב "מסתֵר פנים ממנו" ו "ולא חשבנוהו". אם כן, לא צדקו הדעות והמחשבות האלה של עם ישראל. הפסוק הנ"ל מודיע לקורא שהופעתו של העבד הסובל אינה הסיבה לדחותו. הפסוק מסביר שהופעתו הדחוייה הייתה תוצאה מהסבל שהיה מנת חלקו בגלל העונש שמגיע לנו (עמו).

העובדה שהיה זה הקב"ה בעצמו ובכבודו אשר שם עליו את כל הסבל, כפי שכתוב בפסוק הנ"ל: " נְגוּעַ מִכָּה אֱלֹהִים וּמַעֲנָה", הינה משמעותית ביותר. זאת אומרת, הייתה זו תוכניתו של ה' שזרוע יי-משיח צדקנו סבל והיה מעונה באופן כה חמור, וכל זאת כדי לשלם את המחיר עבור חטאינו. בנקודה זו מסכימה גם הגמרא. הפסוק הבא ממשיך באותו עניין,

"וְהוּא מִחֻלָּל מִפְּשָׁעֵנוּ, מִדָּבָא מַעֲוֹנֹתֵינוּ; מוֹסֵר שְׁלוֹמֵנוּ עָלָיו, וּבַחֲבֵרְתּוֹ נִרְפָּא-לָנוּ." ישעיה נ"ג.ה

הפסוק הנ"ל מגלה לקורא שהמשיח נעשה לחטא עבורנו. הרעיון כאן הוא שהמשיח הינו צדיק גמור (מעולם לא חטא, עשה עבירה או עוון) אלא שהקב"ה עשה אותו אשר לא ידע חטאת, לחטאת בעדנו כדי שאנחנו נלבש את הצדקה של אלוקים בו (ראה אגרת השנייה אל הקוריתים ה' כ"א).

הפסוק הבא ממשיך להדגיש את העובדה שהמשיח קבל את העונש מאלוהים עקב עבירות האנושות לה'.

"כִּלְנוּ כְּצֹאן תְּעִינוּ, אִישׁ לְדַרְכּוֹ פָּנִינוּ; וַיְהִי הַפְּגִיעַ בּוֹ, אֶת עֹן כְּלָנוּ." ישעיה נ"ג.ו'

אין ספק שהמשיח סבל בעדנו (אנושות) ושעשה זאת בכוונה. בספר הגאולה הרביעי כתוב שהמשיח נתן את נפשו מרצונו ולא שאיש נטל אותה ממנו. את המצווה הזאת קיבל המשיח מאת הקב"ה. (ראה יוחנן י"ז-י"ח). בפסוק הבא מדבר ישעיה על המשיח שנתן את נפשו בכוונה,

"נִגַּשׁ וְהוּא נִעְנֶה, וְלֹא יִפְתַּח-פִּיו, כְּשֶׁה לְטַבַּח יוֹבֵל, וַיִּכְרַחַל לְפָנַי גְּזִזְיָה נֶאֱלָמָה; וְלֹא יִפְתַּח, פִּיו." ישעיה נ"ג.ז'

משמעותי ביותר שבפסוק הנ"ל מוזכרות חיות כשרות לקורבן ביחד עם העובדה שעבד ה' מסר את נפשו ברצון. עובדה זו מרמזת שהייתה למותו של המשיח מטרה של קורבן. בפסוק ח' בישעיה נ"ג ממשיך הנביא לדבר על מותו של המשיח ואומר שמותו היה אירוע שאנשים בדורו לא יכלו אפילו לשוחח עליו. זאת אומרת, שמשח טובל ומת היה מושג קשה מאוד להבין ולקבל. הנביא מסיים את הפסוק בשתי אמירות נוספות לגבי העונש שקיבל בעד עמו:

"מֵעֶצֶר וּמִמְשַׁפֵּט לְקַח, וְאֶת-דְּוָרוֹ מִי יְשׁוּחַח: כִּי נִגְזַר מֵאֶרֶץ חַיִּים, מִפֶּשַׁע עַמִּי נִגַּע לָמוֹ." ישעיה נ"ג.ח'

פסוק ט' באותו הפרק אומר שהמשיח היה **חף מפשע לחלוטין**. על הקורא לשים לב להקבלתו של הפסוק אם ברצונו להבינו יותר טוב.

וַיִּתֵּן	אֶת-רְשָׁעִים	קָבְרוּ
	וְאֶת-עֹשֵׂיר	בְּמֹתָיו
עַל	לֹא-חָמַס	עָשָׂה
	וְלֹא מִרְמָה	בְּפִיו

המשפט (וַיִּתֵּן אֶת-רְשָׁעִים קָבְרוּ) מראה לקורא שהמשיח סבל וקיבל את תוצאות כל חוטא – מת ונקבר, אף כי לא חטא מעולם או עשה עבירה כל שהיא. המשפט השני (וְאֶת-עֹשֵׂיר בְּמֹתָיו) מלמד את הקורא שהמשיח קיבל את משפט המוות ממושל אחד (עשיר). הפרשנים אומר שיש למילה "עשיר" משמעות של מושל מפני שרובם של המושלים הם עשירים (ראה מצודת ציון). מעניין מאוד שהפסוק הנ"ל מדבר על מותו של המשיח בלשון רבים (בְּמֹתָיו). אין בזה היגיון עד שמבינים שדרך מותו של המשיח רבים מתו גם כן. כתוב באגרת השנייה אל הקורинתים פרק ה' ופסוקים י"ד-ט"ו,

"...בהכירנו שאחד מת בעד הכול, לכן הכול מתו. ובעד הכול הוא מת, כדי שאלה החיים לא יחיו עוד למען עצמם, אלא למען זה אשר מת וקם בעדם."

ישעיה שוב חוזר לעניין, שהיה זה רצונו של הקב"ה להעניש את המשיח בגלל חטאינו, עבירותינו, ועוונותינו. ה"זרע" בפסוק י' בפרק נ"ג (שהוא במקרה זה עם ישראל) יבין את האמת הזו ויהיה מבורך בעתיד לבוא. עלינו להבין שהביטוי, "יְאָרִיךְ יָמִים" הוא ניב עם משמעות של להיות "מבורך". פסוק י' מסיים עם העובדה

שבסופו של דבר יצליח המשיח בפעלו והגאולה תבוא. זאת הסיבה לכתוב בפסוק הבא,

"וַיְהִי־הוּא חֹפֵץ דָּפְאוֹ, הַחֲלִי--אִם-תִּשְׁמַע אֲשֶׁם נַפְשׁוֹ, יִרְאֶה זָרַע יִאֲרִיךְ יָמִים; וְחֹפֵץ יְהִי, בְּיָדוֹ יִצְלַח." ישעיה נ"ג.י

הנביא חוזר על אותו נושא, שדרך כל סבלו ועבודתו של המשיח (עבדי), יוצדקו (לְרַבִּים) אנשים רבים (יהודים וגויים),

"מֵעַמְל נַפְשׁוֹ, יִרְאֶה יְשָׁע--בְּדַעְתּוֹ יִצְדִּיק צְדִיק עַבְדִּי, לְרַבִּים; וְעוֹנֵתָם, הוּא יִסְבֹּל." ישעיה נ"ג.יא

הפרק מסתיים עם הפסוק הבא,

"לָכֵן אֶחְלַק-לוֹ בְּרַבִּים, וְאֶת-עֲצוּמִים יַחְלַק שְׁלָל, תַּחַת אֲשֶׁר הָעֲרָה לַמָּוֶת נַפְשׁוֹ, וְאֶת-פְּשָׁעִים נִמְנָה; וְהוּא חֹטֵא-רַבִּים נֶשְׂא, וְלַפְשָׁעִים יַפְגִּיעַ." ישעיה נ"ג.יב

הפסוק הנ"ל מודיע לקורא שהמשיח יחלק לאנשים המוצדקים על ידו (המאמינים בו) את השכר אשר הוא יקבל (הגאולה השלמה). שכר זה יכלול גם את השלל מהגויים (עצומים). שוב רוצה הנביא להסביר את הסיבה בגללה ניתן לאנשים להשתתף בשכרו, והיא שבאותו אופן שהמשיח היה חף מפשע אך קיבל את העונש המגיע לנו, אנו נקבל את שכרו שמגיע לו.

פשוט מזעזע שאף כי פעמים רבות נאמר בפרק נ"ג בישעיה שעל המשיח לקבל על עצמו את העונש המגיע לנו דרך מותו, מתביישת היהדות לומר זאת בקול רם ובכך מפרה היהדות את אחד מהעקרונות - סירוב הגמרא, וזאת כדי להסתיר את האמת, שהמשיח הוא העבד הסובל.